

frem og trænger Krigstilstanden tilbage. Det er dette, der er Formålet for Fredsvennerne, mere og mere at sætte Retten i Magtens Sted.

Seg nærer ikke nogen Tvivl om, at den højtærede Udenrigsminister vil give et imødekommende og velvilligt Svar paa denne Forespørgsel. Seg anser det for saa meget sikrere, som vi have et Ord fra Danmarks Konge, saa Dage efter hans Tronbestigelse, som gaar i en saadan fredsvendig Retning. Det var, da Keiser Napoleon den Tredje søgte at saa i Stand en stor Konference med Fredsagen som Formaal, en Konference, der mislykkedes ligesom saa mange andre Forsøg, i det der jo atter og atter maa gøres mislykkede Forsøg, inden noget endelig lykkes. Den Gang varede den nuværende Konge af Danmark i et Brev af 20de November 1863: "Deres Majestæt har gjort et første berømmeligt Forsøg paa at lade Vaabenmagten afløse af Retsfærdighedens og Fornuftens Dom. Danmark er afgjort for at give denne store Tde sin Tilslutning, oprigtigt og uden Forbehold". Seg haaber at den højtærede Udenrigsminister vil svare ligesaa oprigtigt og uden Forbehold, at han giver denne Sags videre Fremme sin Tilslutning. Men det er højt landshylnligt, at den højtærede Minister vil tilføje, hvad der ogsaa er blevet tilføjet ved lignende Lejligheder i Udlandet, saaledes af den italienske Minister Crispi, at man maa ikke gøre sig nogen Illusioner om, at Forsøget ikke atter og atter kan glippe. Det gøre vi os ingen Illusioner om, men det er os kun en Spore til at arbejde saa meget desto kraftigere, ivrigere og slittigere frem paa den samme Vej, og jeg har da ment, at Forespørgslen skulde være et lille Skridt i den Retning. Seg vil derfor slutte med at stille den Forespørgsel til den højtærede Udenrigsminister:

"Agter Regeringen at benytte enhver passende Lejlighed til med andre suveræne Stater at afslutte vedvarende, almindelige eller særlige Traktater med det Formaal: mere end hidtil at saa internationale Tvistigheder afgjorte ved Voldgift, dog at selvfølgelig Staternes Selvstændighed hævdtes, og ingen Indblanding sker i deres indre Styrelse?"

Udenrigsministeren (Kjensorn-Dehn): Seg forstaaer den til mig eller Regeringen stillede Interpellation saaledet, at den indeholder en direkte Opfordring til at

søge afsluttet Traktater med andre Magter, der ganske i Almindelighed gaa ud paa, at alle internationale Spørgsmaal, der maatte opstaa, skulle afgøres ved Voldgift. Og dernæst ligeledes Opfordring til i specielle Traktater, som for Eksempel Handelstraktater, Udleveringstraktater eller lignende, at optage en Klausul, der bestemmer, at alle Spørgsmaal angaaende disse Traktaters Anvendelse og Fortolkning skulle afgøres ved Voldgift. En Indskrænkning fremkommer kun derved, at det siges, at for saa vidt det er Tilfælde, der gribe ind i Staternes Selvstændighed eller i deres indre Forhold, vil dette ikke gælde. Seg vil nu sige, at det er et smukt og ædelt Formaal, som de Herrer have stillet sig her, og det har min fulde Sympati. Det vilde være lykkeligt og glædeligt især for de smaa Stater, dersom det virkelige kunde lykkes at saa oprettet saadanne Traktater som disse, der sigtes til, for at saa alle Sager atgjorte ad denne Vej og for mere og mere at saa godkendt det Princip, at det er en Vej, man bør søge ind paa. Men jeg vil paa den anden Side sige, at jeg ikke kan nære Tvivl om, at det vil støde paa overordentlige Vanskeligheder. Seg kan ikke tænke mig andet, end at de større og mægtigere Stater ville finde nogen Betænkelse ved at underordne sig, ved saaledes at undergive, hvad de efter deres fulde Overbevisning maa anse for at være en dem tilkommende Ret, en Voldgift, en udenforstaaende og fremmed Voldgiftskendelse, om ogsaa disse Magter maa erkende, at vedkommende Voldgiftsretter ere fuldkommen tilfredsstillende, om ogsaa de maatte erkende, at de ere i Besiddelse af fuldkommen betryggende Evne til at se klart i Forholdene og af en ren og ærlig Vilje til at dømme retfærdig, og jeg kan ikke se andet, end at disse store Magter maa finde det som et Indgreb i deres Selvstændighed, dersom de skulle underkaste sig dem. Seg kan derfor ikke andet end mene, at det, for saa vidt et saa lille Land som Danmark skulde ville tage Initiativet til at gøre Forsøg paa at saa oprettet saadanne Traktater, der paa den Maade skulde behandle alle internationale Spørgsmaal, vilde være en ertesløs Gerning. Og findes der saadanne Vanskeligheder for almindelige Traktater, kan jeg heller ikke tvivle paa, at der vil opstaa Vanskeligheder ved de specielle, ved Fortolkningen af, hvorledes de skulle forklares, ved Anvendelsen af dem og saa videre. Det kunde jo let hænde, at netop en saadan Tilføjelse som denne Klausul kunde give Anledning til nye Tvistepunkter,